

De eerste schooldag

Berend en zijn moeder fietsen naar school. Ze hebben de wind tegen.

Het is de eerste dag na de grote vakantie. Berend heeft er zin in. Hij woont pas kort in Nieterdam. Hij kent nog niemand. Op school zal hij vast vrienden krijgen.

Ze gaan de hoek om.

‘Heb je drinken bij je?’ vraagt zijn moeder. Ze hijgt een beetje van het fietsen.

‘Ja, hoor. Dat heb ik ingepakt,’ zegt Berend. Hij lacht. Zijn moeder vraagt dit al voor de derde keer.

‘En iets te eten? Ik had graankoeken voor je klaargelegd.’

‘Die heb ik ook ingepakt. Lekker, mama.’

‘Weet je naar welke klas je moet?’

Het lijkt erop dat zijn moeder de nieuwe school ook spannend vindt. Misschien nog wel spannender dan Berend zelf.

‘Ik weet alles, mama.’

Nu lacht zij. ‘Als je echt alles weet, hoef je niet naar school.’

Ze stopt met trappen. ‘We zijn er.’

Op het schoolplein is het druk. Er staan grote kinderen in groepjes te praten. De kleintjes spelen in de zandbak. Een bal vliegt over het plein.

Berend stapt van zijn fiets. Hij duwt hem het hok in. Hij zet zijn fiets op slot. Naast hem zet een meisje haar fiets ook op slot. Ze lacht naar hem.

‘Ben je nieuw? In welke groep zit je?’

‘In groep vijf,’ zegt Berend.

‘Dat is leuk. Daar zit ik ook in. Bij meester Theo. Hoe heet je?’

Het meisje praat wel erg veel. Ze is ook heel leuk om te zien. Ze heeft een blonde paardenstaart. Aan haar oren hangen grote ringen.

‘Ik heet Berend Soefleur. En jij?’

‘Madelief Kien,’ zegt het meisje. Ze hijst haar rugtas een beetje omhoog. ‘Heb je gymspullen bij je?’

Berend schrikt. Nee, dat heeft hij niet.

‘Op maandag hebben we gym,’ zegt Madelief. ‘Het geeft niet als je het een keer vergeet. Je mag ook in je hemd en onderbroek gymmen.’

Berend kijkt haar aan. ‘In mijn ondergoed? Dat nooit!’ Hij trekt een mal gezicht.

‘Dan moet je terug naar huis. Woon je ver? Dan kom je te laat op school. Meester Theo vindt dat niet leuk. Als je te laat komt, moet je papiertjes prikken rond de school. Of de AVI-boekjes sorteren in de bieb. Of hij verzint iets tijdens de gymles. Dat je tien extra rondjes moet rennen. Op je handen. Of zo.’ Madelief fronst terwijl ze praat. Ze praat echt veel.

Berend weet genoeg. ‘Ik vraag het mijn moeder wel even. Ze staat nog buiten het hek te wachten.’

Berend zwaait naar zijn moeder. Wat is ze toch lief. Nu gaat ze naar huis om zijn gymspullen te halen. Ze trapt heel snel. Haar bips schommelt op het zadel.

Zo is hij op tijd op school.

De bel gaat. De kinderen lopen naar binnen. Het is dringen in de hal. Er botst iemand tegen Berend op.

‘Kun je niet uitkijken?’ Een ander meisje. Ze kijkt niet zo vrolijk als Madelief.

‘Sorry,’ zegt Berend.

‘Jij bent die nieuwe jongen. Ik zag je bij je moeder staan. Je zit zeker nog maar in groep drie?’

Berend kijkt haar verbaasd aan. ‘Ik zit in groep vijf.’

Het meisje trekt haar mond scheef. ‘En je fietst nog met je mama naar school?’ Ze klinkt kattig.

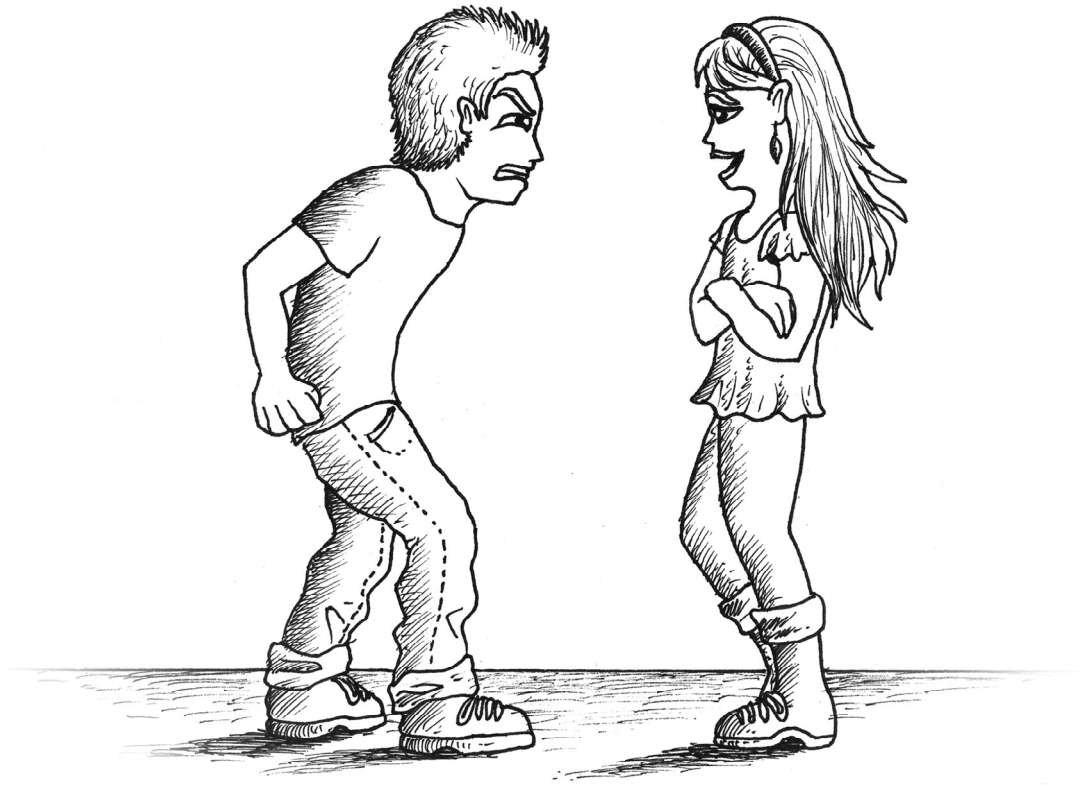
Berend vindt haar niet aardig. ‘Het is mijn eerste schooldag. Ik vind het fijn dat mijn moeder meegaat.’

‘Natuurlijk vind je dat fijn.’ Het meisje knijpt in zijn schouder. Het doet pijn. ‘Je bent een kind van je moeder. Een echt moederskind. Of misschien ben je wel een pap-kind. Dan moet je morgen met je vader komen.’

Berend schudt haar hand van zich af. ‘Ik heb geen vader,’ zegt hij.

‘Dat begrijp ik best,’ zegt het meisje. ‘Je vader is vast gevluht. Wie wil er nu een moederskind als zoon?’

Nu wordt Berend boos. Hij maakt vuisten van zijn handen. Dan ziet hij Madelief. Ze staat bij de kapstok. Ze kijkt naar hem en het meisje. Ze schudt haar hoofd. Ze steekt haar

tong uit naar de rug van het meisje.

Berend voelt zich meteen beter. Hij kijkt het meisje aan. ‘Ik ben geen papkind,’ zegt hij. ‘Maar jij bent wel een pestkind.’

Dat vindt het meisje niet leuk. Ze krijgt een rood hoofd. ‘Wacht maar tot de meester dit hoort,’ zegt ze. Dan stampst ze de klas in.

Madelief komt naar hem toe. ‘Dat is Sarah Bol,’ zegt ze. ‘Ze is echt gemeen. Je moet met haar uitkijken.’

Ze lopen naast elkaar de klas binnen. In de deur is het even

krap. Madelief wijst naar een jongen achter in de klas. Hij heeft bruine ogen. ‘Dat is Roderik Pauw. Wij zijn vrienden. Kom je bij ons zitten?’

De les begint meteen. Meester Theo wil vanmiddag pas over de vakantie praten. ‘Eerst werken,’ zegt hij. Hij deelt leesboekjes rond.

‘Gaan jullie in groepjes van vier zitten,’ zegt hij. ‘En lees dan om beurten een bladzijde.’

Bij Berend staat hij stil. ‘En dit is Berend Soefleur. Onze nieuwe leerling. Welkom, Berend.’

Alle kinderen kijken naar hem. Berend krijgt er een kleur van.

Sarah staat op. ‘Ik wil bij de nieuwe jongen zitten,’ zegt ze. Berend vindt dat niet leuk.

Meester Theo knikt. ‘Dat is goed. Nog iemand?’

Madelief en Roderik steken hun hand op. ‘Wij gaan ook bij Berend zitten.’ Gelukkig maar.

Roderik begint met lezen. Maar al na twee woorden gaat Sarah praten. ‘Heet jij Berend?’ vraagt ze aan Berend. Ze fluistert.

Berend knikt.

‘Wat een stomme naam. Je bent toch geen beer? Zeker door je moeder bedacht? Dan weet ik waarom jij geen vader hebt. Een vader wil geen kind met een dieren naam.’

‘Sarah! Houd je mond!’ Madelief kijkt heel boos.

Meester Theo kijkt naar hun groepje. ‘Is er iets?’

‘Ja, meester. Ik mag niet lezen van de andere drie.’ Sarah jukt!

‘Dat is niet netjes. Dan willen de andere drie zeker nablij-

ven? De klas moet worden geveegd.’

‘Dat willen we niet, meester. Sarah jukt!’ zegt Roderik.

De meester steekt zijn vinger omhoog. ‘Ik geloof je niet. Sarah jukt nooit. Nu netjes samen lezen. Anders laat ik jullie vanmiddag ook het schoolplein vegen.’

Het is al over half vier. De klas is schoon. Berend, Madelief en Roderik zetten de stoelen weer op de grond.

‘Jullie mogen naar huis,’ zegt de meester. ‘Maar denk erom, hoor. Drie tegen één is niet eerlijk. Plaag Sarah niet meer. Anders geef ik een echte straf.’

‘Maar meester,’ zegt Roderik.

De meester steekt zijn vinger omhoog. ‘Stil zijn nu, Roderik. Of wil je het schoolplein vegen?’